

Hồi 17

Yên Hà Sơn Trang

 oàn người của Giang Thanh theo sự hướng dẫn của Phó Tuyên, noi theo một chiếc thang bằng sắt, đi vào khoang thuyền.

Chiếc thuyền này bên ngoài xem dường như nhỏ lắm, nhưng sự bài trí bên trong thật là đầy đủ chu đáo và thanh nhã.

Trong khoang thuyền bốn bề có thảm, bốn miếng pha lê trong suốt có thể dòm thấy những cảnh vật bên ngoài.

Mọi người vừa bước vào khoang, Phó Tuyên liền thò tay rút một chiếc dùi sắt gõ vào một chiếc chiêng nho nhỏ. Thế rồi một tràng chiêng ngân lên nghe thật êm tai.

Chiếc thuyền đen này từ từ di chuyển.

Giang Thanh nhìn quanh quẩn bốn bề trong lòng hết sức kinh nghi.

Bởi vì ban nãy chàng đã quan sát thấy chiếc thuyền này dường như chế tạo bằng một loại da, lại không có cột buồm. Kể từ khi chàng xuống thuyền đến giờ, vẫn chưa thấy đà công hay trạo phu. Vậy thì chiếc thuyền này làm sao mà xê dịch được ?

Còn đang hồ nghi, thì giữa khoang thuyền có một miếng ván từ từ xê dịch để lộ ra một kỷ trà thơm bát ngát, tiếp theo đó có một gã thanh niên vạm vỡ mặc áo

quần màu nâu bước lên.

Gã thanh niên này tay bưng một kỷ trà cung kính đặt trước mặt mọi người, rồi lại im lặng quay trở xuống.

Giang Thanh lấy làm lạ nghĩ thầm :

“Thật không ngờ chiếc thuyền này bên trong lại bố trí một cách cực kỳ tinh vi như thế, lại chia ra nhiều ngăn nhiều cấp...”

Và điều mà chàng thắc mắc nhứt là không biết tại sao chiếc thuyền này lại xê dịch được?

Còn đang băng khoăn lo nghĩ thì Phó Tuyền đã cất chén trà ngang mày mà nói :

- Trong thuyền chẳng có chi quý giá, vậy xin dâng chén trà lát này làm lễ ra mắt !

Đoàn người của Giang Thanh vội vàng đáp lễ và cầm lấy chén trà kê vào môi.

Lúc bấy giờ, Bạch Hồ liếc nhanh bốn bề, bắt gặp Phùng Hùng đang ngồi trong một góc thuyền nở một nụ cười khoái trá. Chén trà vẫn để yên trước mặt hắn.

Bạch Hồ khẽ cau mày nghĩ :

- Trong những chén trà này e có thuốc độc !

Phó Tuyền thấy vậy nên cười :

- Bạch huynh xin hãy yên tâm. Song Phi Tiên Nữ hành vi quang minh chánh đại, không bao giờ làm điều ti tiện...

Phó Tuyền vừa nói đến đây, Phùng Hùng bỗng nhiên cười lên một tiếng, chộp lấy chung trà uống thẳng một

hơi.

Cử chỉ của Phùng Hùng quả thật là một sự mỉa mai chua chát đối với Bạch Hồ.

Bạch Hồ cả giận mà nói chẳng nên lời.

Chiến Thiên Vũ nói với Phó Tuyên :

- Phó huynh, chúng tôi có một điều nghi vấn nhờ Phó huynh giải đáp !

Phó Tuyên gật đầu. Chiến Thiên Vũ vừa vuốt râu vừa cười nói :

- Chỉ có một điều là không biết thủy thủ của chiếc thuyền này ở đâu mà chẳng thấy?

Chiến Thiên Vũ vừa nói vừa liếc mắt nhìn ra ngoài cửa kính thấy tứ bề sóng dợn lao xao từ hai bên bè thuyền bay trắng xóa. Tốc độ của chiếc thuyền lúc càng nhanh.

Phó Tuyên nghe câu hỏi của Chiến Thiên Vũ trầm ngâm mà chẳng chịu trả lời, bởi vì chiếc thuyền này là một công trình bí mật của Yên Hà Sơn Trang, cách chế tạo thật là huyền diệu, vì vậy nên không thể công khai được.

Còn đang trầm tư thì Phùng Hùng cười nhạt, bước tới nói với Chiến Thiên Vũ rằng :

- Chiến huynh muốn biết sự bí mật của chiếc thuyền này ư, việc này dễ giải quyết lắm, hãy theo chân lão phu thì rõ!

Câu nói này làm cho Phó Tuyên giật mình kinh hãi.

Gần đây, hắn đã thấy thái độ ngạo mạn của Phùng

Hùng, trong lòng bất mãn, nhưng vì sợ mịch lòng nên chẳng dám nói ra. Bây giờ thấy lão ta dám chủ trương sẵn bậy như vậy vội vàng cười lớn nói :

- Nếu đã có Phùng huynh bằng lòng thì lão phu không dám cản.

Câu nói xem ra đơn giản của Phó Tuyên, thật ra đã trút hết trách nhiệm vào đầu của Phùng Hùng.

Phùng Hùng thâm nghĩ :

“Thật không ngờ, Phó Tuyên lại vô trách nhiệm như vậy, dù sao thì bọn người này khó thoát khỏi Yên Hà Sơn Trang, có lộ bí mật cũng chẳng sao !”

Thế rồi lão mở cửa hầm, mời đoàn người của Giang Thanh bước xuống.

Trong lòng của Giang Thanh đang náo nức muốn biết bí mật của chiếc thuyền này, nên vội đỡ nhẹ Hạ Huệ mà bước xuống thang.

Vừa bước khuất mình xuống hầm, chàng lập tức cảm thấy không khí ở phía dưới thật là khó thở.

Chàng vội đảo mắt nhìn quanh, bất giác trong lòng kinh hãi, vì phía dưới đáy thuyền có hai chục người vạm vỡ ở trầm trụi trụi chia ra làm hai hàng, trong tay mỗi người đang nắm một cái cán sắt, họ đang ra sức đồng một loạt cử động.

Nhắm bộ điệu, Giang Thanh đoán thầm :

“Những chiếc cán trong tay họ là cán của thanh bơi chèo, ăn thông ra phía ngoài, mà hai chục tên này chính

là hai chục tên trạo phu vậy.”

Ngoài hai mươi tên này còn có hai mươi tên thanh niên vạm vỡ khác đang ngồi trong hai mươi chiếc ghế nhắm mắt luyện thần chờ đợi để thay cho đồng bọn.

Đứng mũi thuyền có một gã đàn ông tuổi ngoại tứ tuần, trong tay cầm một lá cờ đỏ, đang phe phẩy chỉ huy đánh nhịp cho trạo phu cử động.

Giang Thanh nhìn thấy dưới khoang thuyền bốn bề im phăng phắc, ngoài những hơi thở phì phò của trạo phu ra, không còn một tiếng động nào khác lạ.

Phùng Hùng nở một nụ cười nham hiểm :

- Quý vị còn thắc mắc chỗ nào xin cứ hỏi, lão phu sẽ giải thích cho cặn kẽ.

Bạch Hồ luôn để ý nhứt cử nhứt động của Phùng Hùng.

Lúc bấy giờ, lão đứng gần sát vách của hấn, sẵn sàng chuẩn bị nếu có biến thì sẽ ra tay trước.

Chiến Thiên Vũ thì thái độ rất ư là lạnh nhạt, cười ô ô nói :

- Lão phu còn thắc mắc một điều là những chiếc cán bằng sắt này có tác dụng gì?

Phùng Hùng lạnh nhạt đáp :

- Những chiếc cán cây dính liền với một cái chân vịt gắn ở ngoài be thuyền. Mỗi bên be gắn mười cái, nhờ đó mà có thể đẩy chiếc thuyền đi tới được.

Cửu Thoa Tuyệt Mệnh nói rồi sắc mặt phi thường đặc

ý, nói tiếp :

- Sự bí mật của chiếc thuyền này không những chỉ bao nhiêu đây mà thôi. Chư vị có thể nhìn ra phía ngoài bằng chiếc cửa kính nhưng mà phía ngoài mỗi chiếc cửa kính kia đều có chuẩn bị sẵn một miếng da, khi nào muốn tránh cho người ngoài xem xét bên trong thì ta đóng lại...

Giang Thanh tấm tắc khen thâm phụ nhĩ vào tai Hạ Huệ :

- Huệ muội, trong Yên Hà Sơn Trang thật có nhiều điều lạ lùng kỳ bí !

Hạ Huệ ngã đầu vào người Giang Thanh mỉm cười.

Lúc bấy giờ, đoàn người theo lệnh của Phùng Hùng lục tục trở lên phía trên.

Mọi người thấy Phó Tuyên đứng chấp tay sau lưng, sắc mặt lạnh như tiền. Nghiêm nhiên lão ta đang bắt măn Phùng Hùng lắm.

Bầu không khí thật nặng nề...

Thình lình từ dưới khoang thuyền vọng lên một câu nói :

- Kính thưa Phó đương gia, thuyền đã gần đến Yên Hà Sơn Trang !

Phó Tuyên lạnh nhạt nói :

- Biết rồi, lão phu lên bờ ngay bây giờ !

Nói đoạn, lão mở cửa mũi mời đoàn người của Giang Thanh bước lên bờ.

Người lên trước nhất là Giang Thanh. Chàng đảo mắt

nhìn thấy bốn bề cây cỏ xanh tươi. Một hòn đảo chắn ngang trước mặt.

Hòn đảo này chia ra làm hai bởi một con thủy đạo cắt ngang chính giữa. Trên đó có một chiếc cầu bằng đá xây thật tinh vi. Bên hòn đảo phía hữu thấp thoáng trong cành cây kẽ lá có thấy tường vàng ngói đỏ. Giang Thanh xem thấy đó là một ngôi nhà kiến trúc trông thật là đẹp mắt.

Còn hòn đảo phía tả thì ngoài cây lá xanh tươi ra, chỉ có một chiếc đầu cầu bắt ló ra ngoài mé nước. Nơi đó đã buộc sẵn hai chiếc thuyền mà Giang Thanh đang đứng.

Trên đầu cầu lúc bấy giờ có mười mấy tên mặc áo đen có vẻ chờ đợi. Đứng đầu là một gã trung niên khí vũ hiên ngang.

Chiếc thuyền của Giang Thanh từ từ cập bến và phía trên bỏ xuống một chiếc thang bằng sắt. Đoàn người của Giang Thanh lục tục kéo lên.

Thình lình phía trên có tiếng người sang sảng :

- Tệ Trang chủ vì mắc bận việc nên phái tại hạ đến đây để nghênh đón khách phương xa. Xin Giang tiểu hiệp thứ lỗi cho !

Giang Thanh tươi cười đáp :

- Tại hạ lấy làm hân hạnh có thể đặt gót đến nơi này. Xin hỏi nhị vị cao danh quý tánh?

Một gã mặt vàng đáp :

- Tại hạ tên là Châu Tất !

Rồi chỉ gã đứng bên cạnh nói :

- Người này tên gọi Lý Kỳ ! Cả hai chúng tôi đều giữ chức tuần hành trên đảo.

Giang Thanh vội vàng xá chào, quay đầu nhìn lại thì Phó Tuyên và Phùng Hùng đã đi đâu mất. Nhưng Chiến Thiên Vũ đã biết rằng hai người này vừa mới xuống thuyền ban nãy mà tách bến.

Chiến Thiên Vũ trong lòng bất mãn, bởi vì Giang Thanh, Bạch Hồ và mình đều là những nhân vật tên tuổi trong võ lâm, mà bọn họ lại phái hai tên tầm thường ra nghênh đón.

Nhưng rồi đoàn người cũng vẫn theo Châu Tất mà đi vào bên trên.

Để ý nhìn mười mấy tên tùy tùng thấy đều nhìn chăm chăm vào mặt Giang Thanh, sắc mặt đều tỏ vẻ sợ hãi.

Cả đoàn người theo một con đường lát đá tién về phía trước. Tiền Tổ đi gần bên Chúc Thạch chửi nhỏ nhỏ:

- Chúc công tử, bọn này thật là ngạo mạn !

Chúc Thạch hừ lên một tiếng nói :

- Tiền cô nương hãy coi chừng tai vách mạch rừng, không nên tháo thứ !

Còn Bạch Hồ thì đảo mắt nhìn quanh, thấy hai bên đường có xây những ngôi nhà nhỏ nhỏ. Những ngôi nhà này sơn màu từa tựa màu lá cây, nên phải nhìn kỹ mới phát giác.

Và trên những ngọn cây cổ thụ, lác đác cũng có

những ngôi nhà nho nhỏ bắt trên những nhánh cây to tướng, và Bạch Hồ cũng phát giác bốn bề thấy có người canh gác cẩn thận, dường như có vẻ đang bao vây đoàn người của Giang Thanh vậy.

Quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt của Chiến Thiên Vũ lộ vẻ cau có, ông ta phát giác những điều mà Bạch Hồ đã thấy.

Giang Thanh thì đang trò chuyện với Châu Tất và Lý Kỳ, nhưng chàng cũng liếc thấy tình thế bốn bề. Chàng không cần xem kỹ càng cũng biết rằng đó là một thứ trận pháp chuyên dùng để bắt những kẻ dạ hành gọi là Đảo Tu Cấm Vong.

Riêng về Hạ Huệ cũng thấy lác đác đây đó lấp ló ra những chiếc móc sắt dường như câu liêm vậy.

Và đoàn người bây giờ đã đi ngang qua chiếc cầu bằng đá. Đi vào phạm vi bên trong của Yên Hà Sơn Trang.

Vì có hai hòn đảo nên mới mang cái tên là Song Phi Đảo. Phía sau đảo này có chiều rộng rãi hơn phía trước, đó đây kiến trúc thật là tinh vi tỉ mỉ, trồng đây những hoa thơm cỏ lạ. Cảnh trí thật dễ làm đắm say lòng người.

Đi không bao lâu, phía trước mặt mọi người đã thấy có nhiều rặng thông chắn ngang. Trong những rặng thông đó có kiến trúc một trang viện.

Lúc bấy giờ, cửa trang viện đóng im ỉm. Phía trên thấy có treo một tấm hoành phi đề bốn chữ “Yên Hà Sơn

Trang”.

Châu Tất và Lý Kỳ hướng dẫn mọi người bước lên tam cấp, đoạn quay lại nói :

*- Hai tôi chỉ đưa đến đây mà thôi, vậy xin cáo thoái !
Nói rồi xá chào mà lui ra.*

Lúc bấy giờ trước cửa có bốn tên vạm vỡ mang đao đứng gác. Giang Thanh lấy làm lạ nghĩ thầm:

“Tại sao bốn người này không vào trong thông báo?”

Bạch Hồ bước tới nói với bốn gã ấy :

- Xin bốn vị hãy vào trong thông báo, có sao đứng tần ngần nơi đây?

Bốn người chỉ hừ lên những tiếng nho nhỏ rồi nín bặt.

Bạch Hồ giận dữ lớn tiếng nói :

- Có sao bọn mi cam hòng lại như thế? Lão Bạch Hồ này cho bây một mẻ biết tay !

Bốn gã mặc áo đen gác cửa đó bây giờ mới giật mình lui bước, nhưng mà Bạch Hồ đã cử chưởng tấn công.

Bốn tên gác này đều võ nghệ tầm thường, bị Quyền Long Chưởng của Bạch Hồ làm cho luống cuống.

Trong cơn nguy cấp, thì đột nhiên bên trong có một bóng người bay ra nhanh như chớp, tiếp theo đó có một tràng cười cuồng loạn nổi lên, và một luồng chưởng phong mãnh liệt tức khắc ngăn chặn lấy Quyền Long Chưởng của Bạch Hồ.

Chỉ nghe vang lên những tiếng “lốp bốp” liên hồi,

trong chớp mắt Bạch Hồ và người mới đến đã trao đổi cùng nhau mười hai chưởng.

Giang Thanh ngăn Bạch Hồ không kịp, ngẩng đầu lên nhìn thấy kẻ mới đến là một người tuổi trạc tứ tuần. Sắc mặt thật là oai nghiêm lắm liệt, trên mình mặc một chiếc áo bào màu bạc.

Bạch Hồ so với người ấy một chưởng, liền thối lui ba bước.

Chiến Thiên Vu vội hô to :

- Ngân Sam Thanh Luân Vạn Triệu Nguyên !

Vạn Triệu Nguyên cả cười lớn tiếng nói :

- Chiến huynh cùng tại hạ cách biệt đã lâu, chắc vẫn mạnh khỏe. Tại hạ nghênh tiếp chậm trễ, xin thứ lỗi cho !

Vạn Triệu Nguyên bộ tịch hăm hù nhưng nói chuyện hòa nhã, sang sảng tiếng đồng. Người này vốn là một quái kiệt trong võ lâm. Một tay cầm một thanh Nhấn Luân đi khắp giang hồ, thật là một cao thủ hiếm có.

Chiến Thiên Vũ không ngờ lại gặp Vạn Triệu Nguyên ở tại chỗ này.

Vạn Triệu Nguyên quay lại xá chào Bạch Hồ, nói :

- Tại hạ vì muốn cứu mạng cho bốn người gác cửa, nên phải huyền biến mà so thử một chưởng, xin Bạch huynh tha lỗi cho !

Ban nãy, Bạch Hồ trao đổi với đối phương một chưởng, biết công lực của mình còn non một tí, nay lại thấy Vạn Triệu Nguyên ăn nói nhỏ nhẹ, vì vậy mà tiêu

tan cơn giận.

Vạn Triệu Nguyên quay lại xá chào Giang Thanh mà nói rằng :

- Tại hạ tên là Vạn Triệu Nguyên, còn huynh đài chắc có lẽ là Hỏa Vân Tà Giả?

Giang Thanh vội vàng trả lễ và nói :

- Chính tại hạ là...

Vạn Triệu Nguyên nổi lên một chuỗi cười hào sảng lớn tiếng nói :

- Xin mời quý vị tân khách dời gót vào bên trong !

Giang Thanh khiêm nhường vài câu, đoạn dẫn đầu đi trước. Thế là đoàn người đã lọt vào Yên Hà Sơn Trang.

Vào tới bên trong rồi, mọi người đều đảo mắt nhìn quanh thấy lầu cát chập trùng, bài trí thật là chu đáo, địa thế lại rộng rãi, khí thế thật là giàu sang lộng lẫy.

Thật là một cảnh tiên giữa nơi trần tục.

Chiến Thiên Vũ trong bụng nghĩ thầm :

“Vạn Triệu Nguyên làm bạn với mình đã lâu năm, nhưng tại sao mình không biết hắn có quan hệ với Toàn Lập?”

Chiến Thiên Vũ càng nghĩ càng thấy tình hình thêm phần rắc rối. Còn Bạch Hồ từ khi lọt vào Yên Hà Sơn Trang thì cảm thấy thần kinh căng thẳng phi thường, bởi vì chung quanh toàn là những tay cao thủ võ lâm.

Vai chính của Yên Hà Sơn Trang chưa ra mặt mà đã khó xử như vậy, thì hậu sự thật là nguy hiểm. Trực giác

báo cho Bạch Hồ biết rằng đoàn người của Giang Thanh đây đang bước từng bước vào một cạm bẫy to tướng, mà đối phương toàn là những tay cao thủ lừng lẫy.

Vì vậy mà tâm trí của ông ta theo nhịp của những bước chân đoàn người mà càng lúc càng thêm nặng nề u uất.

